

sig af deres Senge og søgte med deres Angst ind i Kirkerne — besværgede Nattens onde Aander ved Trolddom foran en lille Oljeflamme og et Maria-billede. I det samme hørte hun en dyb Stemme tale til hende.

»De som saa med Taarer skulle høste med Glæde,« sagde den.

Og lidt efter:

»Der staar skrevet: Dine Synder skal hjemsesøges paa dine Børn!«

Hun genkendte Røsten, saae ogsaa Skikkelsen for sig: en høj, knokkelstærk Kvinde helt klædt i Sort — et Minde fra hendes Barndom og første Ungdom paa Storeholt. Det var en gammel Grandtante, som spiste Naadensbrød der paa Gaarden og havde været Børnenes Skræk. Naar de hændelsesvis stødte paa hende under deres Leg i Parken, flygtede de; ja blot de saae hende staa bag sit Vindu, forpuffedes de sig som for en Aand fra Graven. Hun tilhørte en pietistisk Sekt og holdt sig helt for sig selv, viste sig kun ved Middagsmaaltidet, hvor hun sad stiv og dyster som en tavs Indsigelse mod al den glade Livlighed, der rørte sig omkring hende. Kun under Pavserne i Samtalen oplod hun sin Stemme, idet hun sendte et eller andet mørkt Bibelord ud over Bordet som en truende Profeti. Den gamle Dame havde været Spøgelset der i Huset allerede i levende